

5. Chương 05

Sau vụ đó, Tiểu Long không luyện ném bóng ở nhà nữa. Bây giờ nó tập ném trên trường.

Khi tiếng trống ra chơi "tùng, tùng" vang lên, nó kéo áo Quý ròm. Thế là hai đứa nhét vôi nhét vàng tập vờ vào ngăn bàn rồi ba chân bốn cẳng chuồn ra sau hè.

Tiểu Long cố tình không rủ nhỏ Hạnh. Nhớ đến bộ mặt mếu máo của nhỏ Oanh mấy hôm trước, nó đâm chột dạ. Bọn con gái là chúa hay nè ! Tiểu Long nghĩ bụng, mặc dù nó chưa thấy nhỏ Hạnh nè bao giờ. Nó không rủ nhỏ Hạnh còn vì một lẽ khác. Nhỏ Hạnh mang kiếng, nhỡ chẳng may quả bóng va phải mặt nó thì đâm ra rách việc. Không khéo thì mù mắt chứ chẳng chơi !

Hôm đi chơi ở Đầm Sen, nó chưa kịp nghĩ ra chuyện hung hiểm đó. Nhưng từ khi quả bóng "tặng" cho nhỏ Oanh một cú như trời giáng vào mặt thì Tiểu Long bắt đầu lo xa.

Ở nhà, Tiểu Long lấy mũi dao vẽ vòng tròn trên thân chuối. Còn ở trường thì nó lấy phấn vẽ vòng tròn lên bức tường phía sau.

Xong xuôi, Tiểu Long ném, còn Quý ròm đứng coi.

Tiểu Long ném một hồi thì tụi bạn đã tò mò bu lại đông nghịt.

- Thằng Tiểu Long nó làm gì thế hả ? - Một đứa hỏi trống.

- Chắc nó tập chơi bóng rổ ! - Một đứa đáp.

- Bóng rổ đâu mà bóng rổ ! - Một giọng ra vẻ hiểu biết - Đây là bóng ném !

Ngay lập tức một tiếng cười hô hố vang lên :

- Cái khung thành bóng ném nó nằm thấp tè ở dưới đất ! Còn ở đây là thằng Tiểu Long nó ném lên trời ! Vậy mà mày dám bảo là nó chơi bóng ném ! Khùng ời là khủng !

Lập luận của đứa vừa rồi tỏ ra chí lý. Kẻ bị bắt bẻ thoát đầu định làm thinh nhưng nghe đến bốn chữ cuối cùng, nó không nhịn được, liền nổi cáu vặc lại :

- Có mày khủng thì có !

- Mày khủng ! - Đứa kia không chịu thua.

- Mày khủng !

Các vị khán giả kéo đến thoát đầu định xem Tiểu Long làm trò gì, bây giờ chẳng ai buồn ngó ngang đến Tiểu Long nữa con mắt. Tất cả đều háo hức chú mục đến hai kẻ đang hăm hở đấu khẩu đến sùi bọt mép kia và rõ ràng nếu cuộc chiến ngôn ngữ này mà bất phân thắng bại thì hai vị khán giả đang nhảy loi choi kia dứt khoát phải sử dụng đến chân tay để "nói chuyện" với nhau chứ chẳng sai !

Cuộc náo loạn của những tên "hu-li-gân" nội địa này khiến Tiểu Long không tài nào tập trung đầu óc được nữa. Nó ném ba phát liên, đều chệch ra khỏi vòng tròn.

Chẳng biết làm sao, Tiểu Long đành nhặt quả bóng nỉ cho vào túi rồi quay về phía hai đấu thủ đang nhảy chồm chồm kia, nói lớn :

- Thôi, đừng cãi nhau nữa ! Hai đứa mày chẳng đứa nào khủng hết ! Tụi mày chỉ có làm cho tao phát khủng lên thôi !

Nói xong, Tiểu Long kéo tay Quý ròm, hăm hực quay vào lớp.

Khi Tiểu Long bỏ đi, bầu không khí đang sôi sùng sục kia bỗng nhiên dịu hẳn. Hai đấu thủ đang say máu chuẩn bị lao vào nhau bất giác khựng lại,

rồi chợt nhận ra nguyên nhân lẫn xệt của cuộc đụng độ, cả hai tên tò thông tay xuống, lườm nhau một cái ra vẻ ta đây thực chẳng sợ cóc gì ai rồi cùng quay lưng, mỗi người đi một hướng.

Nhưng Tiểu Long chỉ bị quấy rầy hôm đầu tiên. Những ngày sau, khán giả thưa dần.

Đám bạn tộc mạch mới đầu thấy lạ xúm lại xem. Nhưng rồi thấy Tiểu Long cứ lằm lì lặp đi lặp lại chỉ mỗi trò ném bóng vào tường, mặc dù chẳng hiểu nó ném như vậy để làm gì, những đứa hiếu kỳ đâm chán và dần dần lảng đi chỗ khác.

Rốt cuộc bên cạnh Tiểu Long chỉ còn mỗi Quý ròm.

Tiểu Long quệt mồ hôi trán, mỉm cười ngó bạn :

- Tụi nó chuẩn hết, tao mới tập trung tinh thần được !

Quý ròm bần khoản :

- Nhưng từ nãy đến giờ, tao thấy mày ném ra ngoài vòng phải đến bốn, năm quả là ít !

- Tại tao mỗi tay !

Vừa đáp Tiểu Long vừa rầy rầy cánh tay như để chứng minh cho lời nói của mình.

Quý ròm tũm tĩm :

- Thôi, khỏi rầy ! Tao tin rồi !

Câu nói của Quý ròm khiến Tiểu Long đỏ mặt. Nó khịt mũi phân trần :

- Tao mỗi tay thật chứ bộ !

- Thì tao có nói gì đâu ! - Quý ròm nheo mắt - Nhưng nếu mỗi tay thì nghỉ đi, mai ném tiếp !

- Ủ, mai ném.

Tiểu Long nói xuôi thoe và cất quả bóng vào túi quần.

Cứ vậy, ngày nào cũng như ngày nào, cứ đến giờ chơi là Tiểu Long và Quý ròm lại kéo nhau ra sau hè tập ném bóng.

Tiểu Long càng ném càng thuần thục. Sau một thời gian, nó ném đạt hiệu suất đến khoảng 90 %. Bây giờ ném mười quả, Tiểu Long chỉ để chệch mục tiêu chừng một, hai quả là cùng.

Trước sự tiến bộ khả quan của bạn, Quý ròm không nén nổi hào hứng. Nó phấn khởi đề nghị :

- Hay là chiều nay mình đi đi !

- Đi đâu ?

- Đi Đầm Sen.

Tiểu Long cần môi :

- Chưa được đâu !

- Gì mà chưa được ! - Quý ròm cau mày - Tao thấy mày ném "siêu" lắm mà !

- "Siêu" gì ! - Tiểu Long nhún vai, vẻ đăm chiêu - Phải ném bách phát bách trúng mới hòng thắng nổi ! Như hiện nay thì chẳng ăn thua gì !

Quý ròm liếm môi :

- Nhỡ đến đó mày ném trúng năm quả liên tiếp thì sao ?

Tiểu Long nhìn lên vòng phấn tròn trên tường, giọng lộ vẻ xúc động :

- Tao muốn một khi đã quay lại là phải chiến thắng ! Phải chắc chắn chiến thắng chứ không có "nhỡ" !

Trước quyết tâm của bạn, Quý ròm thôi không giục nữa. Nó thở ra một hơi dài :

- Tùy mày ! Nhưng như vậy thì biết chờ đến chừng nào ?

- Mày yên chí ! Không lâu đâu ! - Tiểu Long nói với vẻ quả quyết.

Tiểu Long bảo "không lâu đâu" nhưng Quý ròm chờ hoài vẫn chẳng thấy Tiểu Long đã động gì đến chuyện đó. Một hôm trên đường đi học về, không nhịn được, nó buột miệng hỏi :

- Mày đã định ngày nào đi đến đó chưa ?

- Đến đâu ?

Quý ròm nhăn mặt :

- Thì đến Đầm Sen chứ đến đâu !

Tiểu Long thần nhiên :

- Sắp rồi !

- Mày cứ "sắp, sắp" hoài ! - Giọng Quý ròm bức dọc - Chắc tao phải chờ đến Tết Ma-rốc quá !

Tiểu Long mỉm cười :

- Mày đừng có sốt ruột ! Ném lon chứ đâu phải làm trò ảo thuật !

- Á, à, - Quý ròm trợn mắt - Mày mới học được ở đâu cái giọng cà khía thế ? Mày có muốn tao...

Đang nói, Quý ròm bỗng ngưng bặt.

Tiểu Long ngạc nhiên quay sang, thấy bạn mình đang há hốc miệng nhìn sững vào một căn nhà bên đường.

- Cái gì thế ? - Tiểu Long không kềm được thắc mắc.

- Mà có nhìn thấy gì không ?

Quý ròm hỏi lại, mắt vẫn không rời căn nhà. Lúc này nó đã đứng hẳn lại.

- Thấy ! - Tiểu Long đáp - Thấy căn nhà !

- Thấy căn nhà thì nói làm gì ! - Quý ròm hừ mũi - Mà có thấy cái gì chung quanh căn nhà không ?

Tiểu Long chớp mắt :

- Chung quanh căn nhà là cái hàng rào !

Quý ròm điên tiết :

- Thế bên trong hàng rào là cái gì ?

Tiểu Long ngập ngừng :

- Thì bên trong hàng rào là cái... căn nhà !

- Trời ơi là trời ! - Quý ròm ôm đầu la lớn - Bộ mắt mày đui rồi hay sao ! Chẳng lẽ giữa căn nhà và cái hàng rào không trồng cây gì hết sao ?

Được Quý ròm mớm ý một cách cụ thể, Tiểu Long vỗ lể :

- À, cây xoài !

Quý ròm lườm bạn :

- Vậy mà không biết !

- Nhưng cây xoài sao ? - Tiểu Long hỏi lại, vẫn không hiểu tại sao bạn mình bỗng dừng lại quan tâm đến cây xoài một cách đột ngột thế.

Quý ròm không trả lời thẳng mà chỉ tay lên trời :

- Mày có thấy mấy nhánh xoài chìa ra ngoài hàng rào kia không ?

Tiểu Long ngược mặt lên :

- Thấy.

Quý ròm liếm môi :

- Mình phải "triệt hạ" chúng !

Tiểu Long thu năm tay quẹt mũi :

- Triệt hạ cách sao ?

- Mày ném cho chúng rơi xuống ! - Quý ròm huơ tay, phán.

- Tao đâu có biết ném xoài !

Tiểu Long kêu lên chùng hững. Nó không hiểu tại sao hôm trước nhỏ Oanh kêu nó ném xoài, hôm nay Quý ròm cũng kêu nó ném xoài. Trái xoài nằm tít trên cao để gì ném trúng ! Nhưng với Quý ròm, nó không biết viện cớ gì để thoái thác. Nó không thể đem lý do " cái cuống dính vào thân cây" để đánh lừa Quý ròm như đã từng gạt nhỏ Oanh được.

Thấy Tiểu Long lộ vẻ do dự, Quý ròm hăng giọng :

- Mày cứ ném đại đi, việc gì phải phân vân ! Thay vì ném vào vòng tròn trên tường thì bây giờ mày ném xoài ! Đó cũng là một cách luyện tập vậy !

Quý ròm thuyết một hồi, Tiểu Long cảm thấy bùi tai, đầu cứ gật gà gật gù. Quý ròm liền ranh mãnh bồi thêm :

- Nếu mày ném trúng được mấy trái xoài nằm tuốt trên cao kia thì những chồng lon ở Đầm Sen sẽ chẳng là "cái đinh gỉ" gì sắt ! Và coi như con gấu bông đã nằm... ngáy khò khò trong túi mày !

Cú đòn cuối cùng của Quý ròm đã đánh trúng ngay "yếu huyệt" của Tiểu Long.

Tiểu Long moi quả bóng nỉ trong túi ra, bóp bóp trong tay. Nó nhìn lên tán xoài trên đầu, giọng ngằn ngừ :

- Nhỡ tao ném hụt, quả bóng bay tuốt vào bên trong hàng rào thì bỏ xừ !

- Không sao đâu ! - Quý ròm trấn an - Mà đừng sát hàng rào mà ném !
Như vậy quả bóng sẽ bay ra đường !

Tiểu Long làm y theo lời mách nước của bạn. Nó bước lại sát hàng rào. Rồi nheo mắt nhìn lên mục tiêu, nó dặt chân lấy thế và vung tay ném.

Cú ném của Tiểu Long cực mạnh. Quả bóng lao vút đi như một hòn đạn, xuyên qua tàng cây khiến lá rụng rào rào, cuối cùng bắn thẳng lên không và rơi xuống tuốt đằng xa. Trái xoài trên kia vẫn chẳng suy suyển gì. Nó im lìm nhìn xuống, ngạo nghễ thách thức.

- Chỉ trượt một tí tẹo thôi ! - Trước khi chạy đi nhặt bóng, Quý ròm lên tiếng động viên bạn - Mà ngẩng kỹ một chút nữa, thế nào cũng trúng !

Tiểu Long "ngẩng kỹ một chút nữa". Và đúng như Quý ròm tiên đoán, lần này cú ném của nó hoàn toàn chuẩn đích. Trái xoài bị quả bóng đập mạnh, nảy lên một cái và rớt thẳng xuống... hai bàn tay hứng sẵn ở phía dưới của Quý ròm.

- Còn một trái nữa ! - Quý ròm hất đầu.

- Đâu ?

- Tít trên cao kia kìa !

Tiểu Long đảo mắt sục sạo một hồi mới thấy trái xoài Quý ròm nói. Nó nhăn nhó :

- Cao quá !

- Cao mới ném chứ nếu thấp thì thò tay ra hái chứ cần quái gì mà !

Đòn khích tướng của Quý ròm làm Tiểu Long nóng mặt. Nó nuốt nước bọt :

- Mà chạy nhặt quả bóng đem đây !

Lần này, vì mục tiêu ở khá xa, Tiểu Long phải nín thở, vận hết thần lực vào cánh tay.

Không hiểu do tài nghệ hay do may mắn, trái xoài nằm tít trên ngọn kia rớt ngay từ cú ném đầu tiên của Tiểu Long.

Cú ném ghê hồn đến mức sau khi "choảng" rụng trái xoài chín , quả bóng còn bật văng ngang, va phải một trái xoài xanh khiến trái này gãy cuống rơi theo.

- Bỏ xừ rồi ! Biết chụp trái nào bây giờ ! - Quý ròm vừa nhảy loi choi vừa hét toáng.

- Để tao một trái !

Tiểu Long cũng hét lên theo và nhảy bổ lại, bụng sung sướng không để đâu cho hết về thành tích bất hủ của mình.

Nhưng ở đời, bên cạnh cái may cũng kè kè theo cái rủi.

Trong cơn cao hứng, Quý ròm và Tiểu Long quên bém mất cảnh giác. Vì vậy, tiếng hò hét ồm ồm của chúng đã gây nên tai họa.

Mỗi đứa vừa chụp được một trái xoài, chưa kịp mở miệng nói với nhau một tiếng nào thì một con chó to đùng, tướng mạo dữ tợn đã phóng ra sát bờ rào, sủa gâu gâu.

Theo sau là một con nhóc khoảng mười tuổi. Chưa ra tới nơi nó đã ngoác mồm la lớn :

- Có người bắn trộm xoài ! Có người bắn trộm xoài !

Không đợi con nhỏ kia la đến lần thứ hai, Tiểu Long và Quý ròm đã co giò chạy biến.

Chạy một thôi một hồi, không thấy ai đuổi theo, cả hai mới dám đứng lại thở.

Quý ròm áp tay lên ngực, hỗn hển :

- Xíu nữa tiêu đời !

Tiểu Long nhe răng cười :

- Béc - giê Đức mày còn đá gãy cổ, sá gì con chó này !

Biết Tiểu Long cà khịa câu chuyện ba hoa của mình hôm trước nhưng Quý ròm vẫn tỉnh bơ :

- Thế võ của tao chỉ chuyên dùng để đối phó với chó béc - giê thôi, còn với chó ta thì tao chưa kịp nghĩ ra !

- Thế chừng nào... - Đang định chọc quê Quý ròm thêm vài câu, chợt nhớ tới một chuyện, Tiểu Long liền kêu lên - Bỏ xừ rồi ! Quả bóng đâu ?

- Quả bóng hả ? - Quý ròm gãi đầu, lúng túng - Quả bóng vẫn ở... đằng kia !

- Trời đất !

Than trời một tiếng, Tiểu Long vội vã quay mình chạy trở lại đường cũ. Quý ròm cũng hồi hả chạy theo.

Cả hai vừa chạy vừa dòm dáo dác, sợ bị "phục kích". Nhưng chẳng còn ai ở đó nữa. Sau khi hù Tiểu Long và Quý ròm chạy tóe khói, con nhỏ kia chắc đã bỏ vào nhà dọn cơm phụ mẹ nó, cả con chó dữ tợn nọ cũng biến mất.

Tiểu Long thở phào một hơi và quét mắt khắp mặt đường. Chỉ trong thoáng chốc, nó đã tìm thấy quả bóng thân thương đang nằm ngơ ngác

bên vệ đường, với vẻ im lìm đầy giận dữ.